

Er det den ensomme ulv eller den kollektive hjernemasse der gør det?

Dialog om enkeltpersons- over for kollektiv forskning

Gregersen, Frans

Published in:
Humanist

Publication date:
2015

Document version
Tidlig version også kaldet pre-print

Citation for published version (APA):
Gregersen, F. (2015). Er det den ensomme ulv eller den kollektive hjernemasse der gør det? Dialog om enkeltpersons- over for kollektiv forskning. *Humanist*, 13, 36.

Er det den ensomme ulv eller den kollektive hjernemasse der gør det? Dialog om enkeltpersons-
over for kollektiv forskning

Frans Gregersen

Forleden dag traf jeg en af vores lovende unge ph.d.-stipendiater. Efter at vi havde rundet fristen for aflevering af afhandlingen og konstateret at han var i skrive-mode og optimistisk mht at nå det, talte vi kort fremtid. Jeg nævnte FKKs individuelle post doc-stipendier og han lyttede interesseret, men tilføjede så efter en kort pause: ”Men jeg vil nu egentlig hellere være med i et større projekt.” Det satte denne indre dialog i gang hos mig:

EnkeltFrans: Hvorfor så ’egentlig’ det? Du må da indrømme at hver eneste gang du skriver sammen med andre så går du på kompromis. På kompromis med hensyn til skrivestil (*nej, det der er for personligt, man skal ikke gerne kunne se hvad vi hver især har bidraget med*), med hensyn til fortolkninger (*vi skal være enige*) måske endda med hensyn til vinkling og problemstilling (*nej, det er ikke sådan den skal skæres*). I stedet for at blive disciplineret til mainstream af en uforstående omverden af paradigmebevarende kolleger kaldet *peers*, får vi i de store grupper standset ethvert optræk til originalitet og paradigmesprængning i opløbet, nemlig af de umiddelbare kolleger i forskergruppen. I hvert fald hvis ikke man ser det som gruppens opgave netop at sprænge paradigmer. Er du stensikker på at det er en fordel for forskningen og ikke blot for opretholdelsen af gode sociale relationer at så meget af dansk humanistisk forskning foregår i større grupper?

KollektivFrans: Næh, men jeg er stensikker på at når man tager fat på et emne alene, kan man køre alt for langt ud af et sidespor uden at man selv opdager det. Den risiko er der ikke når man arbejder i en større gruppe. En større gruppe har jo også den simple fordel at ikke alle behøver at være specialister på alt. Hvis der i gruppen er én der er det, er det nok. På den måde kan man få mange flere sider af en problemstilling dækket ind, skrive meget bredere behandlinger af komplicerede problemstillinger ved hjælp af arbejdsdeling. Så er det da rigtigt at man skal passe på ikke samtidig at fremstille resultaterne i en form der ligner havregrød fordi den rammer lige ned i dansk normalprosa, men det er vel lige så ulideligt at læse alt for krukede *écritures* som celebrerer individualitet til overmål.

EnkeltFrans: Jamen hvor kollektivt er det egentlig at man arbejdsdeler sig frem til et kludetæppe af afsnit som så sættes sammen efter en overordnet disposition. Der er jo næsten ingen der skriver rigtigt sammen. (Faktisk har det været ganske sjovt og umådelig lærerigt de få gange hvor jeg har skrevet hver eneste sætning sammen med medforfatteren. Jeg kan godt forstå Bohr der altid dikterede og på den måde havde en sekretær som dialogpartner.) I virkeligheden er det største problem vel at *finansieringen* af forskningen mere og mere arbejder med kollektiver som den eneste model når man er færdig med post doc’en og dermed prioriterer den ene form på bekostning af den anden.

KollektivFrans: Det er vel ikke så sært. Forskningsrådene må indrette sig på de ufatteligt mange flere forskere der søger og kan komme i betragtning. Samtidig er det hvad de unge mennesker ønsker. De vil gerne være i sociale sammenhænge hvor de får med- og modspil. Det tror da pokker

med den ekstremt lange vandring mod den faste ansættelse man tilbyder dem. For overhovedet at komme på sporet af tenure tracket skal man både have en ph.d.-grad og en post doc-periode. Enkeltpersonen kan nemt blive glemt i malstrømmen af centre og større projekter. Hvis man står alene, skal man være utrolig stærk i troen for at overleve. Omvendt kan de store projekter nemt skævvride forskningsprioriteringerne.

EnkeltFrans: Nu lyder du næsten som mig.

KollektivFrans: Jeg er også dig.